

F. 330.



Sclarea Mexicana altissima, facie Heliotropii.

1795

PLANT. RABDOR

8



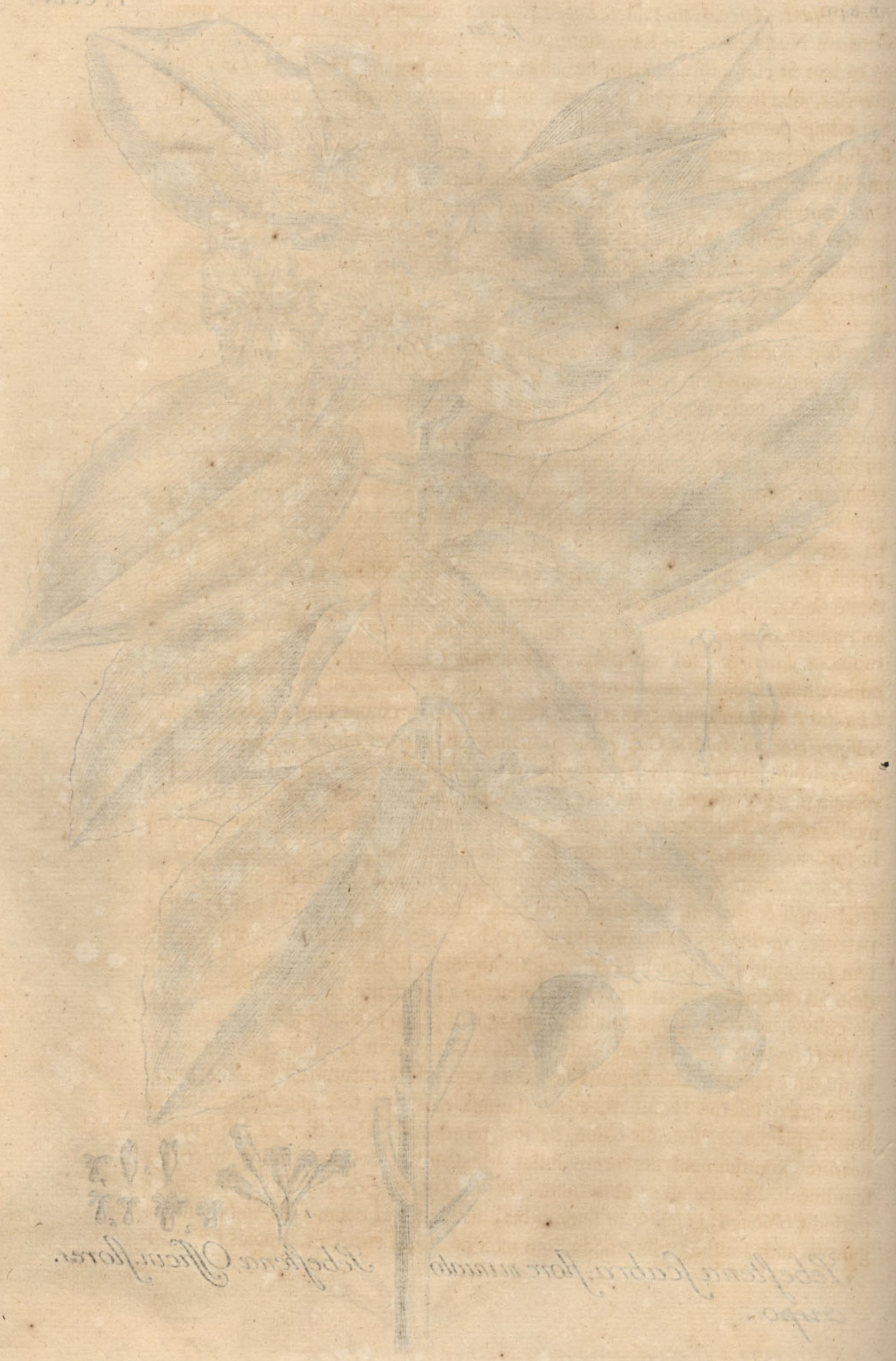
Verbena officinalis L. var. *officinalis* L.



Sebestena scabra, flore miniato
crispo.

Sebestena Officin. flores.

T. CCLV



Verbena officinalis

Verbena officinalis

Nov. Plant. Amer. Gen. p. 13. Tab. 14. cujus unicam tantum speciem, quam Cordiam Nucis Juglandis folio, flore purpureo vocavit, se invenisse testatur, quæ an eadem sit cum nostra, nolim nec affirmare, nec negare. Floris color in nostra diversus, nec segmenta ipsius repanda, ut Plumierus describit & pingit, sed plana, estque porro tubulus florum in nostra longior & minus ventriosus. Observo & differentiam apud ipsum Plumierum; nam in Delineationibus ipsius Plantarum Americanarum tubuli florum sunt minus ampliati, ac in Novis Generibus. Quod autem folia attinet, ea mediis seu extremis Juglandis foliis non quidem prorsus dissimilia, at alata non sunt, sed alternata & promiscua; lævia secundum figuram, sed secundum specimen, quod Parisiis pro Plumieri specie accepit Guil. Sherardus, ea impense scabra sunt, longiora multo & magis mucronata, absque incisuris, quæ & in Delineationibus desunt, unde inclinatur animus ad credendum, diversam potius esse, quam eandem plantam. Botanici Parisienses, apud quos Descriptiones ejus sunt, poterunt rem determinare.

Arbuscula nostra hæc species post quartum a satione annum erat sex septemve pedes alta (locis natalibus ad duodecim & quindecim pedum altitudinem crescere audio) caudice recto, pollicem inferiora versus crasso, cortice e fusco virente & tuberculis pallide fuscis prædito, vestito, æquali & non rimoso, subhirsuto, in ramos aliquot surrectos pedales & sesquipedales in summitate diviso, in quibus folia Sebestenæ vulgaris foliis similia, verum admodum scabra, & pilis utrinque, supina potissimum parte conspicuis, brevibus, rigidis, albidis (præsertim in sicca) dense oblita, coloris superne saturanter viridis, inferne e viridi albidioris, versus extremitatem sinuata modiceque incisa, latitudine quadrantali & trientali, longitudine palmari & paullo ampliore, vel & minore. Nempe ima ramorum folia minora sunt & per omnem pæne marginem sinuata, media ampliora & versus extremitates tantum incisa, suprema & juniora demum minora fiunt & crebrius acutiusque crenata sunt. Quæ folia pediculis insident uncialibus & semuncialibus, subteretibus, asperis, alterna serie brevibus intervallis nascentibus, horizontali plerumque situ disposita, modice cava, subinde plana, venis aliquot obliquis a medio nervo ductis exarata, unde multæ transversæ procurrunt, quæ non tam in superna, quam inferna foliorum parte conspicuæ sunt.

Flores æstate media in summis ramis nascuntur plures (quindecim vigintive) satis ampli & speciosi, regulares monopetali, Mirabilis specie, sed tubulo minus patente, præditi, in eo etiam diversi, quod margines fimbriatos, superficiem autem sinuosam ac crispam habeant, coloris ab initio intense ac simpliciter miniati, dein ad coccineum & tandem per vetustatem ad purpurascentem vergentis, odoris nullius, calyce (figura ad sinistram marginali prima) excepti oblongo tubuloso, in tres breves lacinias in summitate diviso. Ceterum in sex plerumque, subinde in quinque tantum, lata & plana segmenta flores dividuntur, tubulo oblongo angusto striato inferius terminati, e quo stamina nascuntur tot, quot sunt segmenta floris, apicibus crassiusculis oblongis flavis terminata. Quæ stamina ipsi tubæ linearum extantium aut nervorum instar adnascuntur, & saltem subter apices vix semilineali distantia ab ea abscedunt. Stylus (figura prima & secunda) florem perfodit oblongus gracilis, in summo bis bifurcatus, ad basim vero embryoni (figura secunda) insidet subrotundo, qui mox nobiscum emarcuit, fructus siccus au-

tem

tem ex Providentia Insula allatus, pyri inversi figura præditus erat, ea magnitudine, qua (figura tertia) appictus est, e luteo fuscus, cute membranacea donatus, nullo calyce ad basim distincto cinctus, sed eum, quantum ex incisuris aliquot in extremitate judicare potui, connatum habens, qui per medium transversim (figura quarta) dissectus substantiam exhibebat fungosam, officuli callosi, sinuosi & angulosi cavitates replentem, in cujus medio quatuor mihi semina observata sunt, quod an semper ita se habeat, vel potius, cum & Plumierus suam speciem dispermam dicat, & vulgaris Sebestena dispermos tantum sit, accidentarium sit, mihi determinare non licet, cum unus tantum alterve hujus fructus supersit. Ceteroquin Plumierus ab initio carnosum dicit fructum, similiter M. Catesby, qui misit & odore poma æmulari retulit. Mihi & fructus ficci, & flores & folia virentia inodora visa sunt, lignum autem odore lignum Aloës æmulari dicitur & lacrymam fundere odoratam, quæ causa est, quamobrem in Bahamienfibus Insulis Lignum Aloës vulgo dicatur hæc arbor.

Ceterum folia in Horto eam, qua depicta sunt, figuram adhuc servant; est tamen in Phytophylacio Sherardino exemplar hujus plantæ in Providentia, unde fructus missi, lectum, foliis minus ferratis, quibusdam majoribus, quibusdam minoribus præditum, & sunt quædam folia lata subrotunda, non serrata, de eadem, ut videtur, arbore lecta, hinc vero videtur simile, nostræ plantæ eandem, vel saltem varietatem esse ejus, quæ dicta fuit, Caryophyllus spurius inodorus, folio subrotundo scabro, flore racemoso hexapetaloide, coccineo speciosissimo *Sloan. Cat. Fam. p. 136. Hist. Vol. II. p. 20. Tab. 164. Raj. Hist. Plant. Vol. III. p. 86.*

SEDUM HISPANUM FOLIO GLAUCO ACUTO,
FLORE ALBIDO BOERH. IND. ALT. P. CCLXXXVII.
N. XXVIII. T. CCLVI. F. 332.

COLICULOS ex radice tenui fibrosa (perennante tamen) profert plures, palmum altos, ad basim reclinatos, inde surrectos, teretes rubentes, quibus, ubi planta floret, folia adjiciuntur dilute virentia, tenuibus punctis purpureis respersa, oblonga crassiuscula, ex tereti compressa, quæ versus extremos ramulos, subter flores nempe, tumidiora sunt & breviora, latiore basi prædita, obtuse mucronata, alterna serie, velut in aliis Sedis, disposita & temere cauliculis & ramulis adnascencia : ea vero folia, quæ in plantis junioribus, seu non florentibus, & in furculis etiam quibusdam, in planta florente restantibus, nascuntur, fasciculatim congesta sunt, solentque in plantis non florentibus plures istiusmodi furculi spargi; quæ folia colorem habent glaucum & nullis purpureis maculis respersa sunt, tenuiora aliquantum quam reliqua, in caule & summis ramulis nascentia, ex angustiore basi leniter dilatata, inde in obtusum mucronem desinentia.

Summi cauliculi in ramulos aliquot abeunt, quibus velut in umbella Junio mense flores innascuntur plurimi, sessiles, stellati, candidi, diluta purpura (a stria purpurea sulcum petali percurrente procedente) aspersi, e senis, subinde septenis, petalis carinatis cuspidatis compositi, quibus totidem respondent filiculæ, stamina vero pro petalorum numero duplicata, apicibus rotundis fuscis capitata. Calyx

T. CCLVI.



P. 342

Sedum rupestris repens, folius compressis.

*Sedum rupestris
folius acuto,
flore albo Barth.*

lyx brevis totidem segmenta habet, quot petala sunt. Ramuli floribus onusti procedente tempore longius, velut in spicas modice reflexas, enascuntur. Ceterum tum ramuli hi, tum folia floribus subjecta, tum calyces, tum filiculæ, quin & petala externe tenui hirsutia obsita sunt. Porro folia in cauliculis & fasciculis nascentia tangenti subaspera sentiuntur.

Sedum montanum minimum candidum, denso foliolo purpurante acuto, alternatim stellatum *Hort. Cath. p. 200.* huc refero ex Phytophylacii Sherardini auctoritate, in quo habetur specimen, ab ipso Cupani communicatum, huic speciei respondens.

*SEDUM RUPESTRE REPENS, FOLIIS
COMPRESSIS T. CCLVI. F. 333.*

QUONIAM in rupe D. Vincentii prope Bristolium primum fuit repertum hoc Sedum, ideo hactenus Sedum minus e rupe D. Vincentii dictum fuit, postea in Cambriæ rupibus, dictis *Hysvæ*, Lloydio, & mihi anno 1726. in Chedderensibus Somersetiæ rupibus observatum fuit, quapropter rupestre tantum voco, & foliis compressis a Sedo minore luteo, foliis acutis *C. B.* (cujus varietas tantum a Rajo habetur, Sedum minus luteum ramulis reflexis *Ejusd.*) cui proxime accedit, distinguo. Porro folia sunt breviora & crebriora, ad basim parte averfa apophysi quadam, Violæ caninæ calycis æmula, donata, caules autem teneriores sunt & minus lignosi, magis provoluti, e quorum parte inferiore furculi novi in globulos magis congesti egrediuntur. Flores ceterum simili cum illo modo umbellatim digesti sunt, lutei, subinde pentapetali, plerumque vero hexapetali (in hortis quidem) quibus totidem, quot sunt petala, filiculæ succedunt; stamina vero & apices pro eorum numero duplicata sunt. Calyces in tot, quot sunt florum petala, segmenta dividuntur, non tamen prorsus ad basim usque, ita ut calycis fundus integer remaneat.

Ceterum folia, aliorum Sedorum instar, lævia, succulenta, avenia sunt, & basi sua absque pediculo caulibus leviter adhærent, alterna serie disposita, subinde tamen tam prope sibi admota, ut bina vel terna simul ex eodem principio orta videri queant. Folia in spontanea planta nervum averfa parte albicantem habent, qui in culta non apparuit: colore sunt, inferiora quidem, flavescente, cum apicibus rubentibus, superiora vero e viridi glauca sunt, præ reliquis autem calyces admodum glauci sunt. Caules inferius rubent, superiora versus pallide virent, & vel fuscitatem quandam, vel dilutum ruborem aspersum habent. Porro caules inferiore parte nudi plerumque sunt, crebris tuberculis, quæ foliorum vestigia, prædita, e quibus novi hinc inde furculi eo tempore, quo floret, enascuntur, quorum folia tam dense invicem congeruntur, ut globulos ab initio efficiant.

Floret Sole in Cancro & Leone existente. Nascitur in rupibus, & ramos suos super saxa spargit, Lycopodii instar, crebris radiculis e parte eorum inferiore hinc inde dimissis. Planta est Angliæ peculiaris, nec in aliis regionibus adhuc observata. Quodsi nascatur in Alpestribus transmarinis, procul dubio pro Sedo minori luteo folio acuto *C. B.* fuit habita & non satis acute ab eo distincta fuit.

C. Merret primam ejus fecit mentionem in *Pin. R. N. Brit.* Sedi minoris e

rupe D. Vincentii nondum descripti titulo. Postea *Rajus* memoravit nomine, *Sedum minus* e rupe S. Vincentii in *Cat. Pl. Angl. Hist. Tom. II. App. p. 1879. Syn. Ed. Pr. p. 99. n. 3. Sec. p. 152. n. 3. Tert. p. 270. n. 3.* describere vero omisit, differentiam a *Sedo* minori luteo ramulis reflexis *C. B.* nimis succincte narrasse contentus. *Bobartus Hist. Ox. Part. III. p. 471. n. 9.* breviter, sed obiter descripsit, vocans *Sedum minus luteum*, foliis acutis densius stipatis, & caulibus rubescentibus: Petiverus *Sedum minus Vincentii* dixit *Herb. Brit. Tab. 42. fig. 8.* quæ figura inepta est, floribus ad imitationem *Aizoi scorpioidis Lob. digestis.*

SENECIO BONARIENSIS PURPURASCENS,
FOLIIS IMIS CORONATI T. CCLVII. F. 334.

QUAM *Conyzam* cæruleam acrem vocavit *C. Baubinus in Pinace p. 265. n. 8.* eam *Asteris* speciem fecit *Tournefortius Ist. Rei Herb. p. 481.* quem sequutus fuit *Vaillantius Comm. Ac. Reg. Sc. Ann. 1720. p. 309. n. 3.* vocans cum *Tournefortio*, *Asterem* arvensæm cæruleum acrem. Quoniam flos figura ab *Asteribus* nonnihil recedit, sed præcipue quoniam calyx diversus est, & quoniam flosculi duplici structura gaudent in hac planta, existimavi olim in *Cat. Giff. p. 154. & App. p. 142.* posse ipsi peculiare genus assignari, quod *Conyzoides* cum *Gesnero* dixi. Ab eo vero tempore visis & examinatis multis plantarum speciebus, quæ una alterave characteristica nota a generibus receptis differunt, in reliquis autem partibus conveniunt, cum nullum novorum generum finem futurum cerne-rem, si minutis istis & nimis scrupulosis differentiis annotandis indulgeremus, re melius pensitata, nova genera, quantum fieri queat, evitanda existimavi, cumque calyce cum *Senecione* multo magis, quam vel cum *Astere*, vel cum *Conyza* hæc planta conveniat, *Senecionis* eam speciem cum *J. Bauhino* nunc facio, & *Senecionem integrifolium purpurascens* acrem voco vulgarem & *Europæam* speciem. Est enim flos non tam cæruleus, quam potius purpurascens, dilutiore nempe purpura tinctus. Nec vero novum est, *Senecionis* florem radiatum observari. Nam præter *Senecionem incanum pinguem C. B.* & *Senecionem folio integro Ejusd.* (quem *Rajus in Cat. Exter. p. 272.* non incongrue *Senecionem folio Bellidis* vocat, quamvis *p. 152.* ob floris radium *Jacobæam* etiam vocet, sicuti & in *Hist. Tom. I. p. 273.* ab ipso factum) item *Senecionem montanum Tabern.* aliæ reperiuntur species flore radiato donatæ, v. gr. *Jacobæa annua Asplenii folio bituminoso*, & *Jacobæa annua Senecionis folio*, *Foeniculi odore*, *Hort. Pis.* quas *Senecioni* annumerandas habitus & facies totius plantæ suadent, nec eæ eo magis *Jacobææ* annumerari debent, quo minus *Jacobæa* flore nudo gaudens, *Senecionis* fieri debet species, quicquid videatur aliis, & mihi etiam antehac, *Senecionem incanum pinguem C. B.* vocanti, *Jacobæam hirsutam viscidam*, *Senecionis folio & facie Cat. Giff. p. 154.*

Præsenti plantæ nomen, quale in frontispicio Capitis apparet, indendum existimavi. Ea vero tota facie *Conyzæ cæruleæ acris* adeo similis est, ut, si folia inferiora non observes, & flores curatius non intueare radiique defectum observes, eandem plantam existimes. Quis vero eam vel *Conyzæ*, cui calyx magis squamosus minusque cylindræus, vel *Asteris*, cui calyx etiam squamatus magisque expan-

P. 344.

F. 334.

T. CCLVII.



Senecio Bonpurpur. foliis imis Coronopi.

expansus, & flos speciosus radiatus, speciem statuere audeat? Nec facie tantum, sed sapore etiam acri aromatico, penetrante, Conyzæ illi cæruleæ acri plane similis est.

Ceterum paullo altius, ad cubitalem nempe, sesquicubitalem, quin & bicubitalem subinde altitudinem assurgit hæc species, caule crassiore & magis ramoso, foliis imis majoribus & profunde, Coronopi instar, laciniatis, capitulis ceteroquin similibus, nisi quod constanter radio careant. Flosculi etiam illius instar se habent, diffformes nempe sunt; interiores nimirum, qui pauciores, majusculi sunt, in quinque, subinde in sex lacinias stelliformiter divisi, utriculo saltem farinaceo donati, ideoque pro masculinis habendi, coloris flavi; exteriores vero, qui multo plures, coronæ instar, interiores cingunt, minores & valde graciles sunt, tantæ exiguitatis, ut an in lacinias divisi sint, vix observari queat, tubulosos tamen esse, stylus, qui ex iis prominet bicornis, monstrat: hi pro foemininis habendi sunt. Utrique quidem feminibus intident, sed an interiora semina, quorum flosculis stylus deest, foecunda sint, dubium videtur. Ceterum semina parva gracilia pappo terminantur piloso, e calyce prominulo, & flosculos pæne occultante.

Figura nostra ramum saltem plantæ exhibet, cum foliis imis utrinque figura 3. & 4. positis, quod pro differentia ipsius monstranda satis est. Porro flosculi interiores & majores, exteriores item & graciliores exhibentur fig. 1. & 2.

Nata fuit ex feminibus circa *Buenos Aires* lectis, & Septembri mense flores produxit. Folia inferiora primis annis habuit laciniata, sequentibus in tantum variarunt aliquot ejus plantæ, ut plane integra fierent folia ima, talia, qualia juxta laciniata seorsum designata sunt fig. 5. & 6. Floruit etiam maturius, Julio nempe mense, quoniam ex feminibus deciduis sponte renata fuit.

Si Cacachichit, seu Herba amara *Hist. Mex. p. 117.* sit eadem cum Conyza cærulea acri Americana *Pluken.* ut ipse forte esse existimat *Alm. p. 117.* tum sane nostra planta ab illa diversa est, nec enim vel figura, vel descriptio, quæ extat in *Historia Mexicana*, nostræ respondent, quæ præterea non amara, sed acris est; alias nomen Plukenetii non male quadraret.

SENECIO MADRASPATANUS RAPIFOLIO,
FLORIBUS MAXIMIS, CUJUS RADIX A NONNULLIS
CHINA DICITUR PET. MUS. N. DCLXXX. T. CCLVIII.
E. 335.

BONUM satis nomen plantæ, quam *Paring-Chekka* patrio nomine ex India Orientali transmisit primus *Sam. Brown*, ut constat ex *Ast. Phil. Num. 274. p. 943. pl. 164.* " *This, says he, we call here China-root, but is very different from what you (Petiver) described with prickles. This cured one Mr. Ingram of a Consumption, who had lingered many Years, at the New-Fort. 'Tis two foot high, the Root just like China-root. When I have more Experience of it, you shall hear farther.* Id est, hæc planta hoc in loco (*Madrassatan*) vocatur Radix China, sed longe differt ab ea quam spinosam dicis. D. Ingram a multis annis hæctica laborans ea curatus est in Castello novo. Bipedali est altitudine: radicem habet Chinæ similem. Si quid ulterior experientia suppeditaverit, Te certiore faciam.

Bene

Bene Petiverus Chinam a nonnullis vocari dicit, veram enim, quæ a Sinenſibus uſurpatur & ex Sina quotannis in Europam affertur, radicem eſſe, nemo credet, qui poſt Garciam & Acoſtam legerit *Kæmſferi Amœnitates Exot. Faſc. V. p. 781. 782.* ſub *San Kira*, vulgo *Quâ quara*; ex quibus *Smilacis* eſſe ſpeciem nullus dubitandi locus relictus eſt. Hanc vero non tantum in Japonia *Kæmſferi* obſervatione, ſed & in Sinarum regione naſci *Plukenetius* teſtari poteſt, qui eandem plantam *Fruticis convolvulacei ſpinoſi Sinici* rotundiore nervoſo folio, floribus parvis umbellatis, claviculis ligneis binatim donati nomine *Amalth. p. 101. Tab. 408. f. 1.* exhibuit.

Noſtra vera *Senecionis* ſpecies eſt, cui e radice tuberoſa carnoſa, albente, multis tuberculis, unde fibræ descendunt, nodosa, caules naſcuntur cubitales, teretes, culmum craſſi, ſtriati & villo quodam tenui obſiti, quorum ſaſtigio flores aliquot pediculis oblongis inſident, pro *Senecionis* reliquarum ſpecierum ratione ſatis magni, nudi, coloris aurantiaci, quorum floſculi duobus corniculis extantibus, quam in aliis ſpeciebus longioribus, prædita ſunt. Barbulæ marginales nullæ. Calyx cylindraceus cannulatus eſt, e ſimplici ſquamarum ſerie conſtructus, cujus baſi ſquamulæ vel ligulæ aliquot anguſtæ ceu in aliis *Senecionis* ſpeciebus adhærent. Calyx porro hic ſeminibus maturis *Senecionis* inſtar dehifcit & thalamum ſeminibus evolantibus nudum poroſumque oſtentat. Semina vero anguſta cylindracea, ſtriata ſunt, pappo piloſo tenui coronata, quæ ſeorſum figura 12. & 13. cum & abſque floſculis appicta ſunt.

Folia ad baſim caulis in orbem ponuntur, ſuntque quæ radici proxima minora & obtuſius ſinuata, reliqua profundius incifa ſunt, Rapi foliis proxime ſimilia, exceptis noviffimis aliquot, caulis parti inferiori appoſitis, quæ *Taraxaci* vel *Calcitrapæ* potius folia æmulantur. Craſſiuſcula ſunt & ſubpinguia folia hæc, parte ſuperiore coloris obſcurius viridis, inferiore nonnihil pallidiora, glabra, licet levi lanugine utrinque aſperſa ſint, marginibus linea obſcure purpurea cinctis. Folia odorem habent *Tuſſilaginis*, flores autem graviorem & fere foetidum ſpirant odorem. Quo tempore floret e radicum tuberculis ſuperioribus novas hinc inde plantulas emittit, & hac præcipue ratione ſe multiplicat. Caules quam in aliis ſpeciebus multo minus ramoſi & foliati ſunt, colore tincti ex viridi obſcure purpureo.

Sole in Cancro verſante multis annis floruit & adhuc viget in Horto Elthamienſi.

De hac *Plukenetius*, a medico, inquit, uſu & ſimilitudine externa, China radix nuncupatur a noſtratibus in India Orientali commorantibus. Vocat autem *Hieracio* ſimilem Ind. Or. umbellatis floribus, radice craſſa & carnoſa: *Paringe Kekka* Malabarorum *Mant. p. 102.* Sed umbellati flores non ſunt. *Senecio* Aſiaticus *Jacobææ* folio, radice lignoſa, China Offic. dictus. *Commel. Cat. Pl. Uſ. Hort. Amſt. p. 84. Edit. A. 1715. p. 94. Ed. A. 1724.* vocatur, & *Senecio* Sinenſis, folio *Dentis Leonis*, flore aureo, radice craſſa nodosa, quæ China Officinarum *Swalve de Chin. Offic. 17. C.* *Commelinus* ab Andr. Hummel anno 1712. ex India Orientali ſibi communicatam refert. Quo jure Sinenſem vocet *Swalve*, ignoro; quantum vero a vera Sinenſi & Officinali China diſtet, ex ſupra allatis conſtare puto. Ceterum ad manus noſtras nondum pervenit *Swalve* Diſſertatio, ut de ejus ſententias minus conſtet, figuram autem Diſſertationi illi deeſſe audio.

SENECIO

P. 346.

7 8 9 10 11

F. 337.

Senecio minor latiore folio C.B.

F. 335.

F. 336.

T. CCLVIII.

Senecio hirsutus viscidus, graveol.

Senecio Madrasp. Rapifolio,
flor. maximus, cujus radix China
nonnullis M. Pet.





C.B.

Senecio Kutscherae
Flor. inermis, China

SENECIO

*SENECIO HIRSUTUS VISCIDUS, GRAVEO-
LENS* T. CCLVIII. F. 336.

*SENECIO MINOR LATIORE FOLIO, SIVE
MONTANUS* C. B. PIN. P. CXXXI. *IBID* F. 337.

PLANTAS veteres, quarum notitia imperfecta & dubia, quamvis sint vulgares minusque speciosæ, explicare qui instituunt, tam mihi videntur operæ pretium facere, quam qui peregrinas novas, utcumque speciosas, describunt. Dabimus hic exemplum plantæ in quibusdam provinciis admodum vulgaris & neglectæ, cujus notitiam & differentias nec omnibus, nec singulis quibuscvis claram fuisse existimo. Optimam ejus cognitionem *Clusio* tribuo: “*Jacobæa*, inquit “*Hist. p. XXI.* Pannonicæ primæ vulgari admodum similis, nisi tota mollior esset, caulem habet cubitalem, striatum, in multas alas inæqualiter divisum, sub quibus folia valde laciniata, mollia & tenella, saporis amaricantis & acriusculi, odoris non injucundi. Flores in extremis ramis rariores, quam in vulgari, minoresque & pallidiores, qui maturi in pappum & lanuginem resolvuntur, cui subest semen vulgari simile. Radix tametsi valde fibrosa, non est perennis, sed singulis annis perit. Tota stirps mollibus villis, & pingui quodammodo lentore est obsita. Crescit in Pannoniæ & Austriæ cæduis sylvis, præsertim in *Leytenberg*, plurimum etiam observabam in sylva *Zollonock* Ill. *Dn. de Batthyán* oppido vicina, haud procul a Carbonariis fornacibus. Floret Junio, & semine deciduo quotannis sponte renascitur. Quibusdam *Senecio foetidus* dicitur.” Hæc *Clusius*, qui figuram omisit, cujus defectum ramulum tantum & folia aliquot ex inferioribus apposita supplere posse confido. Ceteroquin observavi locis arenosis sterilioribus pedales tantum & sesquipedales esse caules, locis autem latioribus, in silvis nempe cæduis, cubitalem altitudinem superantes, qui in medio sui in plures ramos dividuntur, quorum summitatibus plures flores innascuntur, magis quam in *Jacobæa* sparsi, minores, flavi, radio semper, quotquot adhuc vidi, donati, semisflosculis (seorsum figura 1. 2. 3.) cuspidatis integris, vel adeo levi incisura præditis, ut vix conspici queat, expansis ab initio, dein per vetustatem revolutis: flosculi (fig. 4. 5.) parvi sunt, in quinque exiguas lacinias divisi, stylo exili bifido donati: Semina (fig. 6.) parva cito ad maturitatem perveniunt: calyx *Senecionis* figura cylindræus ad seminum maturitatem in basi sua intumescit. Folia *Jacobææ* instar laciniata molli hirsutia undique obsita sunt, pallide virentia, nunquam, quantum adhuc observavi, incana, pingua & viscosa, odoris nostris naribus non jucundi, sed graveolentis, *Hyosciami* pæne instar.

Pluries vidi plantam in Germania sponte nascentem, serius, quam *Clusius* observavit, plerumque florentem, circa *Julii* nempe mensis finem. Inde aliquando semina nactus, in Hortum *Elthamensem* contuli, ubi læte nata fuit. Eadem plane planta eodem pæne tempore provenit e seminibus a *D. Richardson* missis, quæ lecta ipsi erant prope *Lieth* non procul ab *Edinburgo*. *Rajus* in *Syn. St. Brit.* & in *Hist. Tom. I. p. 290. n. 2.* in arenosis frequentem occurrere scribit, præsertim vero in aggeribus fossarum palustrium in insula *Eliensi* valde luxuriare,

cum gravitate quadam odoratam. Mihi aggeres illi nondum perambulati sunt; non dubito tamen, quin *Rajus* eandem nobiscum intelligat speciem. Quæ vero in arenosis Angliæ passim nascitur, planta est huic similis, sed non eadem. Tota planta minor est & minus ramosa, versus summitatem tantum in ramos divisa: folia sunt minora, minus profunde & minus crebro laciniata, versus extremitatem latiora, subhirsuta quidem, sed non viscosa, nec graveolentia, odore tum a viscosa, tum vulgari specie diverso. Flores in summis ramulis pauciores nascuntur & gracilioribus non tantum, quam hujus, sed quam vulgaris etiam speciei calycibus præditi, radiati quidem hujus speciei instar, sed semiflosculis paucioribus præditi, parvis valde &, ni bene advertas, vix conspicuis; qui flores, cum reliqua apud *Tabernæmontanum* videri queant, figura 337. exhibentur, appictis in margine num. 7. & 9. seorsum semiflosculis, num. 8. flosculo inaperto, 10. aperto naturali, 11. aucta magnitudine. Vocatur illa species *Senecio minor latiore folio*, five *montanus* *C. B. Pin. p. 131.* Figuram ejus non incongruam dedit *Tabernæmontanus Icon. p. 169. Hist. p. 445.* nisi quod semiflosculi nimis crebri pingantur. Aliis Auctoribus indepictus est.

Restat ut quid tum Veteres, tum Recentiores Herbariæ rei Auctores de hac nostra priore specie dixerint & quæ nomina tribuerint videamus. Sequemur ductum *C. Bauhini*, adjiciendo reliquos, qui ab eo tempore scripserunt, auctores. Est igitur *Erigeron primum* *Dod. Gall. p. 392.* primum & majus *Eid. Pempt. p. 640. 641.* *Dodonæus* in Editione Gallica figuram non habet, in Latina eadem utitur cum *Lobelio*. Quoniam folia villosa profunde, *Erucae* instar, incisa, graveolentia tribuit, non dubium est, quin eandem intelligat plantam. *Senecio foetidus* pinguioribus foliis, luteo & similiter pappefcente flore *Gesn. Hort. p. 280.* Innominata quædam foetida pinguis, foliis ut *Botrys*, floribus *Senecionis* *Eid. Coll. p. 82.* *Erygeron tomentosum* alterum *Lob. Hist. Belg. p. 271. Icon. 226.* Non satisfacit figura *Lobellii* pro hac specie designanda, vel videtur potius *Lobelius* illam, nempe *Senecionem* minorem latiore folio, five *montanum* *C. B.* repræsentare. Nam folia in extremitatibus sunt latiuscula, caules minus ramosi, calyces graciles, illius instar, absque semiflosculis, quibus de causis videor mihi pronuntiare posse contra *C. Bauhinum* ad illam potius montanam speciem *Lobellii* figuram referendam esse. Ceterum *Lobelius* in descriptione nimis brevis est; saltem dicit folia tenui hirsutia obducta esse, & copiose provenire in *Brabantia*, præsertim prope *Tornacum*, circa vepres locis arenosis. Quæ loca adeunda sunt & videndum quæ ibi planta nascatur; fit autem ut credam, illam potius a *Lobelio* indigitari, quoniam odoris, qui in nostra specie notabilis est, nullam facit mentionem. *Jacobæa Pannonica* mollior *Clus. Pann. p. 572.* *Jacobæa Pannonica prima* *Eid. Hist. p. XXI.* cujus descriptio supra recensita fuit. *Senecio foetidus Dalechampii* *Lugd. Tom. I. p. 576. Gall. Tom. I. p. 487.* cujus descriptio melius, quam figura, respondet, dempta radice, quæ lignosa dicitur, & foliis, quæ atrovirentia dicuntur. Caules enim nimis breves non ramosi, aphylli, ut videtur, exhibentur, folia in segmenta justo latiora & minus profunde divisa exhibentur, *Matricariæ* nimis similia. *Erigeron foetidum* seu majus, odore gravi ac bituminoso, foliis attactu quodammodo resinosis *Thal. p. 40.* *Senetio major*, *Floris Jacobæi* species, magis tamen, quam vulgaris, foliis laciniatis *Cam. Hort.* *Erigerum tomentosum*

tomentosum *Ger. Em. p. 279*. Johnsonus adhibet figuram Lobelii, descriptionem retinet Antecessoris sui, quæ est *Erigeri tertii Dod. Gall.* Ignarus Botanicus Gerardus admiscet descriptioni illi *folia Jacobææ*, de quibus nil apud Dodonæum. Emaculator gravius errat, alienam figuræ descriptionem jungendo. Senecio incanus pinguis *C. B. Phytopin. p. 218. Pin. p. 131.* Jacobæa hirsuta & pinguis *Eid. Phytop. p. 219.*

Hæc sunt Synonyma veterum Auctorum a C. Bauhino memorata, quibus mea sententia addi debet, *Matricaria filvestris* in filvis cæduis, flore intus & foris melino, postquam defloruit in pappos, instar Senecionis, abeunte, folio dissecto cinerei coloris *Trag. Libr. I. Cap. 50. p. 156.* *Matricaria filvestris* flore toto luteo *C. B. Pin. p. 134.* Bonus Caspar nesciens plantam formavit nomen ex descriptione Tragi, ad quam totam non attendens, vel ignorans *Matricariæ* flores in pappum non abire, *Matricariæ* fecit speciem. Cœcum ducem sequuti *Horti Lugd. Batavi, Historiæ Oxoniensis (Part. III. p. 32. n. 1.) & Institutionum Rei Herb. (p. 493.) scriptores*, in foveam inciderunt, recitando C. Bauhini nomen & *Matricariæ* speciem bona illius fide faciendo plantam incognitam.

Ex Auctoribus, quorum scripta post Pinacem prodierunt, primus sit *J. Bauhinus* cui *Hist. Pl. Tom. II. L. 24. p. 1042.* Senecio hirsutus viscidus, major, odoratus dicitur. Figura ipsius est ex emptitiis, quam sibi ipsi minus placere dicit. Ea loco Senecionis vel *Erigeri vulgaris* exhibetur a *Chabræo Sciagr. p. 325.*

Sequitur *Parkinsonus*, cui Senecio foetidus dicitur *Theatr. p. 641.* Lugdunensis *Historiæ* instar, cujus figura utitur: descriptio est partim ex dicta *Historia*, partim ex Clusio & aliis confarcinata. *Muntingius Cult. p. 609.* Senecionem vulgarem majorem dixisse videtur & *Wheel. Itin. p. 221.* Senetium lanuginosum *Merch. Rajus Hist. Tom. I. p. 290. n. 2.* idem cum J. Bauhino nomen & descriptionem habet. Quæ de Synonymis habet attendi non debent; Senecio enim hirsutus *C. B.* seu *Erigerum tertium Dod. Pempt. 641.* toto genere differt, & ad Planipetalas lactescentes flore semiflosculofo pertinet, quod vel ex figura constare poterat. Senecio Atticus vulgari similis, folio pingui & incano, flore petalis fere inconspicuis radiato *Pluk. Alm. p. 342. Mant. p. 117.* Senecio incanus pinguis *C. B. Hist. Ox. Part. III. p. 106. n. 2.* Senecio viscidus major & odoratus, foliis *Jacobææ Sect. VII. Tab. 17. fig. 2. serie 2.* Quæ figura imitamentum est *Lobelianæ*, descriptio autem est J. Bauhini, sed perperam interpolata. Quamvis enim folia *Jacobææ* non sint dissimilia, tale tamen J. B. non habet, nec is flores petalis radiantibus destitui dicit, quod hic contra rei veritatem adjicitur. Nec credo ab hoc diversum esse, Senecionem hirsutum foliis latioribus *Ibid. sub num. 3.* breviter descriptum. *Jacobæa viscosa & hirsuta Flcr. Jen. p. 165.* *Jacobæa hirsuta viscida*, Senecionis folio & facie *Cat. Giff. p. 154.* *Jacobæa incana viscosa*, annua, Senecionis folio *Vaill. Comm. Ac. Reg. Sc. A. 1720. p. 297. n. 18.* Sed proprie incana non sunt folia, melius J. Bauhinus nonnihil incana dixit. Ob totum autem plantæ habitum Senecioni annumerari debere hanc speciem jam existimo. Lubricum quidem est & difficile certas & evidentes dare differentias, quibus Senecio & *Jacobæa* distingui queant, præter habitum & faciem externam, videntur tamen hæc certitudinis speciem habere: si nempe calyx sit gracilior ab initio, dein vero ad seminum maturitatem versus basim turgescens, Sonchi instar, qui

feminibus

feminibus evolutibus deorsum flecti & in multas lacinias findi solet, restante thalamo nudo poroso, Taraxaci instar. Cui notæ addi potest, quod flores minores sint, quorum semiflosculi nunquam Jacobææ semiflosculorum magnitudinem assequuntur.

SENNA LIGUSTRI FOLIO PLUMIER. CAT.
PLANT. AMER. P. X. T. CCLIX. F. 338.

CAULE, quum primum floreret, erat sex septemve pedes alto, quam altitudinem sequentibus annis, (nam perennis planta est) non multum superavit, digitum minorem crassitudine vix superante, leniter anguloso, ab imo ad summum multos ramos profunde striatos emittente, in quibus alæ alterna serie oblique surrectæ & quoquoversus dispositæ nascuntur, foliis incerto numero pinnatim vestitæ, nunc septenis utrinque, nunc octonis, nunc senis tantum, septenarius tamen numerus videtur esse frequentior. Quæ folia, instar aliarum quarundam Leguminosarum, id peculiare habent, quod occidente Sole demittantur, oriente denuo erigantur, sub meridiem vero plane expansa sint & horizontalem situm occupent; quam motus vicissitudinem a Val. Cordo in Glycyrrhizæ descriptione Hist. Plant. L. II. C. 156. primum accurate observatam memini. Foliorum alæ & caules superiores leni quadam, sed vix conspicua lanugine obsidentur, quæ lanugo etiam in foliorum marginibus & averfa eorum parte observatur, superiore autem parte folia glabra sunt & splendentia, coloris in junioribus late virentis, in reliquis grandioribus saturanter viridis, inferne vero pallidioris. Ceterum folia, quæ inferiorem alarum partem occupant, reliquis breviora esse solent.

Flores in summis caulibus nascuntur plures, ab initio congesti, dein laxius dispositi, lutei, pentapetali, petalis tribus superioribus nonnihil majoribus, (medio leviter inciso) duobus inferioribus nonnihil minoribus, inæquali situ expansis, sed eadem figura præditis, qui tamen pro irregularibus haberi vel ideo possunt, quod stamina & stylus etiam irregulariter formata sint & diversum situm obtineant; stylus enim incurvus est & sursum inflexus, cui stylo duo adstant stamina majora, apices longiores falcatos gerentia, subter hæc vero stamen & apex brevior, minus incurvatus, locatur, vix conspicuus, ad superiorem vero floris partem tria alia stamina hærent breviora, apices breves planos latiusculos bracteatos gestantia, inter hæc vero & illa in medio flore duo utrinque eriguntur stamina breviora, apices oblongos rectos sibi incumbentes ferentia, in extremitate perforatos & stria per dorsum decurrente sulcatis. Quæ partes ut melius cognoscantur, seorsum cum floribus appictæ sunt, nempe figura prima, secunda & tertia in floribus, qui toti lutei sunt, striis parum conspicuis præditi, petalis ab initio concavis, dein reflexis, potissimum autem superiora præ inferioribus retroflecti solent: figura quarta detractis petalis cum calyce, qui e quinque foliolis luteo-virentibus, invicem æqualibus, concavis constat, exhibentur: figura quinta stamina superiora breviora, apices tenuiores bracteatos, coloris pallide flavescentis, marginibus per vetustatem subfuscis, gerentia: figura sexta stamina quatuor media cum apicibus rectis, septima eadem sejuncta: figura octava stamina inferiora majora cum apicibus suis falcatis repræsentat, qui apices reliquis etiam crassiores sunt & farinam continent sperma-

F. 338.



Senna Ligustri folio Plumier.

2100 T

STAMENIS.



Stamenis *Stamenis* *Stamenis*

F. 339.



Senna foliis Mimosa, siliqua hirsuta.

spermaticam, cum superiores & medii etiam in hac specie ea destitui videantur: figura nona stamen imum subter majora illa positum est, cui apex incurvus gracilior & farina pauciore donatus infidet: figura decima embryo falcatus ob oculos ponitur. Igitur flori pentapetalo stamina respondent duplicata, decem nempe.

Siliquæ subnascuntur tenues ab initio & incurvatæ, dein rectiores, planæ & compressæ, latitudine unciali, longitudine biunciali, aut paullo longiore, ut monstrant Delineationes Plumierianæ, e quibus eas iconi nostræ, num. 11 & 12. quoniam nobiscum nondum maturuerunt, adjeci.

Folia & flores odorem spirant subfoetidum, cui piperini quid admixtum est.

Nascitur in Providentia & aliis Insulis Americanis calidioribus. Nunc sero, sub Autumni finem, nunc æstate, subinde vere nobiscum floruit.

In *Inst. R. Herb.* p. 619. idem, quo Plumierus utitur, adjecta tantum patria, nomen, nempe Senna Americana, Ligustri folio, legitur.

SENNA MIMOSÆ FOLIIS SILIQUA HIRSUTA T. CCLX. F. 339.

AD tricubitalem & majorem altitudinem affurgit, caulibus rectis, viridibus, digitum ad basim crassis, pluribus ex eadem radice nascentibus, qui in plures ramos oblique surrectos abeunt, glabros, virentes, striatos & obtuse angulosos, pilis pertenuibus hinc inde obsitos, cujusmodi pilis & florum foliorumque pediculi, ut & perianthia, foliorum item margines, sed vix in his conspicuis, obsita sunt. Ceterum octona plerumque, subinde nona, subinde sena tantum foliorum paria in eodem pediculo nascuntur, oblonga glabra, Mimosæ latifoliæ, quæ *Æschynomene spinosa* prima, sive latifolia Brasiliæ, filiquis radiatis *Breyn. Cent. Exot.* p. 31. foliorum figura, superne saturatim e glauco virentia, inferne pallidiora, ex albo glaucescentia, oriente Sole sese explicantia, occidente se contrahentia, idque non tantum serena, sed pluvia etiam tempestate. Versus foliorum pediculorum basim globulum in hac specie observavi lucidum, ad alas vero tenuis utrinque ligula apposita est.

Flores e foliorum superiorum pediculorum alis eidem pediculo communi innascuntur plures, ab initio, antequam capitula aperiuntur, penduli, dein surrecti, pentapetali, petalis, quam in aliis speciebus, angustioribus, leniter concavis, sibi invicem æqualibus, aut saltem vix magnitudine differentibus, sed situ inæquali dispositis; nam duo inferiora in medio, quo stamina inferiora propendent, hiatum committunt & longius ab invicem distant, quam tria superiora. Ceterum florum petala striis carent, & colore ubique eodem, luteo nempe, prædita sunt. Calyces quinquefolii lutescunt etiam ubi flores explicantur, ab initio vero e luteo virescunt.

Stamina duum, vel trium potius, si posteriora pro talibus habenda, generum sunt: inferiora tria incurvata propendent, longiora & crassiora, apicibus longioribus, sursum incurvatis, dentis aprini figura prædita: (horum inferius & medium reliquis lateralibus nonnihil brevius est;) media quatuor sunt, (duo utrinque) breviora & surrecta, quibus apices inhaerent tenuiores & breviores, versus embryonem falcatum oblique nutantes: pone hæc, in superiore nempe parte, ad petala superiora alia tria corpuscula breviter tenera, bracteata, basim versus angustata

stata, in medio latiora, in summo obiter sinuata juxta se stant; quæ stamina abortiva, nam apicibus carent, videntur, ut floribus pentapetalis stamina duplicata respondeant. In Senna Italica duplicata etiam memini observasse stamina, & si bene recordor, stamina tria superiora apicibus gaudebant. Toti flores, petala, perianthia, stamina & apices luteum habent colorem, nisi quod apices per vetustatem fusci fiant, & quod stamina illa nana mox margines subfuscis acquirant. Embryo seu filiquæ rudimentum inter stamina tria inferiora falcata figura locatur; est vero viridis incana lanugine obsitus, quæ lanugo in hirsutiam viridem dein transit.

Embryo figura prima, secunda filiqua ea magnitudine, quam nobiscum adhuc adepta est, (plerumque vero decidunt antequam ulterius provehantur) figura tertia stamina & apices, quarta stamina nana seorsum appicta sunt. Figura quinta folium majus, cujusmodi sunt in ramis inferioribus, exhibetur. Ceterum filiqua illa provectior mediam videbatur maturitatem assequuta, & compressa erat, viridis, tenuibus sepimentis distincta, pilis oblongis obsita.

Sole Virginem tenente quotannis floruit Elthami tam in ollis, quam in solo libero, novos singulis annis stolones ex eadem radice protrudens, qui stolones licet sero, sub ætatem nempe, erumpant, citatim tamen crescunt, ut mox insignem altitudinem acquirant, & floribus onusti conspiciantur.

Est in *Plukenetii Alm. p. 342.* Senna spuria Virginiana, filiquis hirsutis, rotundifolia *D. Banister.* Sed nostra folia oblonga habet; tamen cum ea obtusiora multo sint, quam Sennæ Alexandrinæ, considerandum & ulterius observandum, an nostra hæc per nomen illud non indigetur. Mihi quidem alia rotundiore folio ex Virginia nondum innotuit. Ceterum non tantum in Virginia, sed & Carolina sponte nascitur hæc species.

DE SERRATULIS IN GENERE, ET DE RHAPONTICI ET RHAPONICOIDIS VAILLANTII GENERIBUS.

„**R**HAPONTICUM est plantæ Capitata, quorsum enim Cynaro cephalacea.
„rum appellatio? genus, flore ex flosculis nunc coronatis, sed ejusdem
„magnitudinis, nunc non coronatis, constructo, cujus semina in quibusdam specie-
„bus nuda sunt, in aliis vero vel pilis, vel plumis coronata, in thalamo piloso
„recondita: calyx squamosus e squamis componitur non spinosis, quarum oræ,
„cochlearis instar, excavantur, integræ, vel parum saltem incisæ, aridæ & at-
„tactu sonoræ. Rhaponticoides flores obtinet Rhapontici prorsus similes: se-
„mina pilosa, in thalamo piloso recondita: calycem non spinosum, cujus squa-
„marum extremitas integra & ejusdem fere consistentiæ cum basi: in quibusdam
„speciebus squamas in lingulam mollem produci,” narrat *Vaillant Comment.*
Acad. Reg. Scient. Ann. 1718. p. 175. & 177. Videtur igitur hujus generis a
priori differentiam a calyce præcipue desumere, squamis nempe in medio, ubi
abscedunt, non angustatis, nec cochlearis instar in extremitate formatis, unde
magis appressas concludere licet & non sonoras.

Ego

P. 353.

T. CCLXI.

F. 340.



Serratula Carolin. Virgae Pastoris folio.

T. COLX



Ego quidem hæc genera lubens admitterem, si cetera responderent, cum notæ a calyce desumptæ sat bene ea a Jaceæ & aliis cognatis generibus distinguant. Existimo autem semina nuda & papposa, pappum pilosum & plumosum hic confundi, quæ differentiæ ipsi pro aliis novis generibus formandis sufficiunt, v. gr. ad Polyacantham & Cirsium ab Onopordo & Carduo distinguenda. Quod vero in uno licet genere, cur non & in altero? Rhapontico quidem humili, capite magno strobili *Vaill.* pappus plumosus est, cum aliis pilosus tantum sit, & Rhapontico pratenfi Jaceæ folio & facie, flore purpureo coronato *Vaill.* seu Jaceæ nigre pratenfi latifoliæ *C. B.* itemque Rhapontico pratenfi angustifolio *Vaill.* i. e. Cyano repentis angustifolio *C. B.* semina sunt nuda, quæ aliis papposa observantur, flores autem e flosculis constant diversæ figuræ & magnitudinis, i. e. flosculi exteriores steriles sunt, non ventriosi, in longiores, quam interiores, lacinias divisi & structura ab illis diversa donati. Præterea, calyce dempto, reliquis partibus & tota facie Jaceæ adeo similes sunt posteriores duæ species, ut vix distingui queant, fueritque ideo Jacea cum squamis ciliis instar pilosis *J. B.* quæ Jacea Austriaca sexta *Clus.* pro Jacea nigra pratenfi latifolia *C. B.* habita a Rajo in Synopsis Stirp. Britann. Edit. prima & secunda.

Nec melius cohærere videtur Rhaponticoidis genus, nam Rhaponticoides major, folio in amplas lacinias diviso *Vaill.* & Rhaponticoides major laciniata, flore obsolete purpurascens *Ejusd.* Rhaponticoides lutea major, glauco folio laciniato capite magno *Ejusd.* & Rhaponticoides lutea altissima, capite magno *Ejusd.* ambigunt, & calycis squamas habent obtusas, quarum superiores Rhapontici instar formatae sunt & sonoræ; cui accedit, quod habitu suo prius genus magis referant, quam posterius. Pappus, quantum mihi constat, pilosus tantum est, at semina omnibus in thalamo piloso recondita non sunt, v. gr. Rhaponticoidi altissimæ, Persicæ folio *Vaill.* & reliquis, quas hic describimus, speciebus, quæ ex doctrina ipsius Rhaponticoidis species forent.

Igitur cum duo illa genera non meliora sint Jaceæ vulgaris genere, nempe plantas comprehendant, quæ in characteristicis notis non conveniunt, poterant sane sub eodem genere remanere. Nobis donec ista melius digerantur, nomen & genus antiquum Serratulæ relinquitur iis ex Jaceæ genere plantis, quæ non tantum foliis argute ferratis, sed & flosculis uniformibus, seminibus teretibus, pappo piloso rigidior coronatis, calycis squamis appressis cuspidatis & toto habitu conveniunt, quamvis negandum non sit Serratulæ vulgari & Serratulæ Virginianæ foliis rigidis *Herm.* capitula esse graciliora & thalamum pilosum, secus ac in nostris his speciebus observari solet.

SERRATULA CAROLINENSIS, VIRGÆ PASTORIS FOLIO CCLXI. F. 340.

HUMILIOR est reliquis, quas hic describimus, speciebus; altitudinem sesquicubitalem enim raro excedit, nec, ut reliquæ, simplici stolone assurgit, sed mox ab ima radice ramosa fit, florum capitulis minus numerosis, nonnihil majoribus, summis ceteroquin ramis magis pansis & in latera distentis. At folia notabile magis discrimen habent, ceu quæ profundius ferrata sunt, ad Virgæ pasto-

ris

ris folia proxime accedentia. Ceterum folia caulium superiora reliquis sunt multo breviora, minusque profunde serrata, inferiora longiora & profundius dentata sunt, quæ vero ad radicem locantur, ea reliquis existunt latiora dentibusque majoribus incisa observantur, quam Virgæ pastoris rotundiora & breviora. Omnia hirsuta sunt & scabra, (pilis tamen adeo brevibus, ut non conspiciantur) venosa, venis majoribus in latitudinem seu ex obliquo transversim ductis, minoribus irregulari ductu oberrantibus, colore obscure viridi superne, inferne nonnihil pallidior, superficie, licet hirsuta sint folia, nonnihil resplendente.

Flores colorem obtinent purpureum, quorum singuli flosculi in quinque angustas lacinias dividuntur, incurvi plerumque & in latera seu exteriorem partem versi. Calycum squamæ angustæ sunt & breves, cuspidatæ, virentes. Semina parva gracilia, striata, pallida, pappo brevi piloso rigidiusculo terminantur. Nullus pappus, nec squamæ seminibus intersperguntur, ut nec in sequentibus speciebus.

Figura media caulis pars superior & flores, num. 1. 2. 3. flosculi, 4. semina 5. folium inferius, 6. folium imum seorsum exhibentur.

Perennis est, ut reliquæ, quas hic exhibemus, species; maturius quam sequentes, Sole nempe in Virgine & Leone existente, floret. Orta nobis e seminibus Carolinensibus; vidi etiam e Marilandia allatam. Ceterum nova nondumque descripta est hæc species.

*SERRATULA MARILANDICA, FOLIIS
GLAUCIS, CIRSII INSTAR DENTICULATIS*
T. CCLXII F. 341.

CAULES ex eadem radice perennante profert plures rectos, pollicem ad basin crassos, versus summitatem tenuiores, e fusco & purpureo nigricantes, striatos, glabros, altiores, quam præcedentis speciei, ad tres usque cubitos porrectos, humiliores vero, quam Noveboracensis speciei, non ramosos, nisi summitatem versus, ubi pedales & sesquipedales aliquot ramos emittunt, qui in plurimos & longe, quam in aliis, crebriores ramulos & pediculos dividuntur & subdividuntur, quibus velut in panicula frequentia in omnem partem spectantia innascuntur capitula, præcedentis similia, sed in eo ab illius & reliquorum capitulis diversa, quod calyces obscurius purpurei sint, & quod pappus magis, quam in alia quacunque specie, promineat, coloris pallidioris, ex albo subfusci. Porro flores, quam præcedentis, saturatius purpureo & in violaceum vergente colore præditi sunt, in quibus ea præterea differentia observatur, quod capitula minus oppleant flores, sed successive magis ab exteriori parte aperiantur, quamvis, ubi deflorescit, flores tandem, illius instar, satis frequentes extrorsum vergant. Flosculi ceteroquin & semina reliquis similia sunt, & pappus in thalamo nullus observatur. Flores, reliquarum instar, non de superiori, sed media & inferiori ramulorum parte, nempe qui pediculis curtis insident, primum aperiuntur.

Folia per caules frequentiora, quam in priori specie, disponuntur, minus lata & minus profunde laciniata, ad inferiorem caulium partem obtusiora, in media & superiore magis mucronata, glabra, parte supina ex glauco saturatim virentia, prona



Serratula Mariland. foliis glaucis, Cirsii instar denticulatis.





Verbena officinalis L.



Serratula noveboracensis, foliis longis serratis Herm.

prona pallidiora, glauca, tenui lanugine ad nervos & venas obsita, cetera parte glabra, per margines acutis denticulationibus, Cirsii Britannici instar, incisa, inferiora praesertim & media folia, nam superiora incisuras vel paucas, vel nullas habent.

Figura marginali superiori prima semina & pappus, secunda calycis squamæ inferiores, tertia mediæ, quarta superiores exhibentur: figura quinta & sexta folia aliquot inferiora seorsum appicta sunt; est vero ultimum, quod obtusius, altero humiliter seu infra illud natum.

Octobri mense floret, paullo post praecedentem, & paullo ante Noveboracensem speciem. Nascitur non tantum in Marilandia, sed & in Virginia & Carolina, verum quoniam ex Marilandia primum innotuit, inde denominationem sumere libuit.

Non dubito, quin sit, Centaurium medium Marianum, folio integro, Cirsii nostratis more spinulis fimbriato *Pluk. Mant. p. 42.*

SERRATULA NOVEBORACENSIS MAXIMA,
FOLIIS LONGIS SERRATIS T. CCLXIII. F. 342.

NOMEN est *Hermanni*, quod dedit in *Catalogo Plantarum nondum æri incisarum ad Finem Paradisi Batavi*, quarum Delineationes authenticæ servantur in Museo Sherardino, quæ me certiores faciunt, veram a me hic exhiberi plantam. Figura, ut ceteræ, est nitida & accurata, sed contracta, totam representans plantam. Nobis ad vivum iuxta magnitudinem delineata, ut eo certius ab aliis noscatur & distinguatur.

Proceriores, ut nomen indicat, quam alii cuicunque Serratulæ, huic sunt caules, ceu qui ad decem & duodecim usque pedum altitudinem assurgunt, plures ex eadem radice orientes, sesqui & bipollicares versus basim, inde paulatim tenuiores, læves, profunde striati, pallide virentes, robusti, rigidi & recta assurgentes, nec ullis ramis, nisi in summitate præditi, & plerumque non nisi ubi in florum pediculos abeunt, quod in fastigio fit, brachiati, in quibus undique folia alterna serie nascuntur prælonga, latitudine pro longitudine angustiore, inferius latiora, in medio caule & superiora versus angustiora, venosa & rugosa, subhirsuta, (pilis licet destituta) superne saturatim viridia, inferne subincana tenui lanugine obsita. Quæ folia ob longitudinem se sustinere non possunt & plerumque pendent; & quoniam ob altitudinem ventis exposita est planta, iis agitata folia mutuo attritu persæpe lacera apparent.

Summus caulis veluti umbellam florum sustinet, e paucioribus tamen, quam præcedentis, capitulis conflata, minusque sparsam, nec magnitudini plantæ respondentem, videnturque capitula strigiosiora, quam in aliis, nec flosculi æque extrorsum versi, calycis autem squamæ, praesertim inferiores, angustiores sunt, & in tenuia, oblonga cornicula desinunt, quod non observatur in alia specie. His ergo notis & altitudine, foliisque prælongis, hirsutioribus, a reliquis facile distinguitur hæc species. Serius etiam, nempe sub Octobris finem, floret.

Ceterum flores umbellæ inferiores & medii, qui pediculis brevibus insident, primo explicantur, dein reliqui, quæ vero subter umbellam e foliorum alis capitula

tula nascuntur, ob ingruens frigus raro apud nos florent. Flosculi (vid. figura prima, secunda & tertia) in quinque lacinias, aliorum istar, dividuntur, colore præditi saturanter purpureo. Calyces cum levi purpuræ mixtura virescunt, quorum squamæ imæ tenuiores & tenuius filamentum habent, (vid. figuram quartam) mediæ latiores sunt & breviores, (vid. figuram quintam) superiores (vid. figuram sextam) longiores sunt & latiores. Semina oblonga teretia, albicantia pappum habent pilosum, rigidiusculum, subfuscum: in thalamo nullus pappus. Figura septima folium de medio caule facie prona, octava aliud facie supina, nona folium inferius facie supina representat.

Sponte nascitur non tantum in Noveboracensi, sed & aliis Americæ Septentrionalis provinciis, nempe in Virginia & Carolina, verum quoniam ex priori primum innotuit, ab antiqua patria denominationem cum Hermanno reliquimus.

Nomen *Par. Bat. Cat.* supra recensitum est, dicta vero hæc planta antehac fuerat *Hermanno* *Serratula Noveboracensis altissima*, foliis *Doriæ* mollibus, subincanis *Flor. Bat. Flor. p. 31.* & in *Par. Bat. Prodr. p. 375.* *Serratula Noveboracensis*, folio leviter crenato, molli subincano; id quod de parte prona intelligendum, nam supina potius hirsuta & rugosa est. Sub quibus nominibus eandem plantam eodem loco bis recenset *Rajus Hist. Plant. Tom. III. p. 208. num. 1. & 2.* Ubi sub posteriore numero synonyma, quæ ex errore *Plukenetii Alm. p. 140.* recensentur, recidenda, descriptio autem hujus loci est, de qua notandum, quod caules longe altius, quam ibi dicitur, assurgant. Porro inter *Par. Bat. Prodr. Addenda* paucis mutatis dicta fuit, *Serratula Noveboracensis maxima*, foliis *Doriæ* leviter serratis, sub quo nomine figuram habet ineptam *Plukenet. Phyt. Tab. 109. fig. 3.* quam plantam dein ineptius vocat, *Centaurium medium Noveboracense luteum*, *Solidaginis folio integro, tenuiter crenato Alm. Bot. p. 93.*

SERRATULA NOVEBORACENSIS HUMILIOR, FOLIIS BREVIORIBUS ET LATIORIBUS SERRATIS.

HÆc quinque & sex pedum altitudinem obtinet, nec facile eam superat, in plures in summitate ramulos divisa, flores fert copiosiores, foliis, quam illa, nonnihil brevioribus & latioribus prædita, eodem ceteroquin modo serratis, duorum fere mensium spatio ante illam florens, cujus figuram, cum in ceteris non differat, omittimus.

SERRATULA VIRGINICA, PERSICÆ FOLIO, SUBTUS INCANO T. CCLXIV. F. 343.

QUOUSQUE in solo libero enascatur, dicere impræsententiarum non habeo; in fictili autem caules ex eadem radice plures, bicubitales & nonnihil altiores nascebantur, recti, simplices, nec, nisi in fastigio, ubi in flores explicantur, divisi, profunde striati, digitum crassi, e viridi subrubentes, læves, aut vix observabiliter hirsuti, in quibus folia ab imo ad summum usque alternatim disponuntur satis crebra, quam *Noveboracensis vulgaris speciei breviora & minus rugosa*, in medio magis ampliata, non pendula, sed vel horizontaliter posita, vel

ex



Serratula Virginica Persica folio, subtus incano.



Verbena officinalis L.

ex obliquo surrecta, minus ac illius serrata, minutim nempe in ambitu denticulata, coloris superne luteo-virentis, inferne lanugine magis, quam illius, incana obfita. Ceterum folia in superiore caule minora & angustiora sunt, in medio latiora & longiora, in imo latiora & breviora, ab iis, quæ in figura nostra inferius locantur, non diversa, nisi quod nonnihil breviora sint. Persicæ foliis figura & minuta denticulatione proxime similia sunt hæc folia, superficie autem differunt; nam parte supina rugosa, prona subincana sunt.

Flores Noveboracensi vulgari similes, & capitula simili modo disposita, sed nonnihil rotundiora, & calycum squamæ in cuspides minus longas desinunt. Thalamus pappo caret. Eodem cum Noveboracensi specie tempore floret. Sponte nascitur in Virginia & Carolina.

Figura marginali prima, secunda & tertia flores nondum explicati & explicati cum seminibus, quæ cinerea, teretia, & pappo, qui pilosus, rigidiusculus, subfuscus, quarta & quinta calycis squamæ inferiores, sexta & septima mediæ, octava & nona superiores exhibentur.

Hujus loci cenfeo Serratulam Virginianam minorem, angustifoliam, mollem *Breyn. Prodr. II. p. 90.* Serratulam præaltam alteram, angusto Plantaginis folio *Bocc. Mus. II. p. 45.* Serratulam præaltam angusto Plantaginis aut Persicæ folio *Ibid. Tab. 32.* quantum ex figura rudior coniectare possum, nam descriptio nos non juvat, in qua præter altitudinem, quæ ipsi quinque & sex pedum, quam & vulgaris habet, vix quicquam reperias. Male autem Plantagini angustifoliæ folia comparat Boccon, melius Persicæ. Quam plantam *Tournefortius* vocat, Jacceam nemorensis altissimam, Persicæ folio *Inst. R. Herb. p. 444.* Rhaponticoideam altissimam, Persicæ folio *Vaillant Comm. Ac. Reg. Scient. Ann. 1718. p. 178. n. 14.* Centaurium medium foliis integris, purpureum *Pluk. Alm. p. 93.* Cui sane eadem videtur, Eupatoria Virginiana, Serratulæ Noveboracensis latioribus foliis *Ibid.* cujus qualiscunque icon extat *Phyt. Tab. 280. fig. 6.* quam in *Mantissa p. 72.* flore purpureo esse dicit, ubi multus est, in quærendis *Hist. Mexic.* synonymis, sed incassum, nec est, ut suspicatur, Serratula Noveboracensis maxima, foliis longis serratis *Cat. Plant. ad Calc. Par. Bat.* quæ eadem est cum Serratula Noveboracensi maxima, foliis Doricæ leviter serratis *Par. Bat. Add.* cujus mutilam figuram exhibuit ipse *Tab. 109. fig. 3.* Hermannus non duæ, sed una tantum Noveboracensis maxima nota fuit. Merito autem quis quærat, an ab hac differant, Serratula Floridana, foliis vix serratis *Pluk. Amalth. p. 53.* & Serratula Virginiana minor angustifolia mollis, flore purpureo *Ejusd. Ibid. p. 192.* quam & ipse eandem cum Breyniana hujus nominis, (cui flore purpureo frustra addit, omnes enim Serratulæ flores purpureos habent) suspicatur.

SIDEROXYLI PRIMUM, DEIN CORIÆ INDORUM NOMINE DATA ARBOR T. CCLXV. F. 344.

EX Horto Uvedalensi Sideroxyli, dein ex Hollandia Coriæ Indorum nomine in Hortum Elthamensem pervenit arbuscula hæc, quæ nunc novem decemve annos habet, tres cubitos & amplius alta, caudice recto, pollicem ampliorem crasso, sesquicubitali cortice crassiusculo cinereo, nonnihil rimoso, subhirsuto & maculis

culis parvis, ceu punctis lutescentibus distincto, vestito, unde ad summitatem usque quatuor intervallis (totidem annuis incrementis) rami nascuntur quatuor & quinque, crassiusculi, brevi distantia prodeuntes, horizontalem ex obliquo situm obtinentes, cortice etiam rimoso cinereo vestiti, extremitatibus rubescentibus, palmares in summitate, inferius vero dodrantes, in ima ramificatione pedales; in quibus folia nascuntur oblonga, integra, Laurinis similia, sed obtusiora, densa rigidaque, superne splendentia & saturanter virentia, inferne nonnihil pallidiora, nervo medio lutescente distincta, a quo venæ obliquæ tenues & superficiales procurrunt, modice cava, & nonnihil reflexa, præsertim inferiora. Folia autem pediculis brevibus glabris alterna serie dense juxta se nascuntur, & quæ in imis ramis nascuntur, crebriora sunt, quæ in superioribus, minus crebra observantur, sed totos fere ramos vestientia, in imis vero saltem ramorum partem vestiunt.

In his ramis flores, primo quo floruit anno, nempe Julio 1729. in parte foliis vidua e medio nati sunt ligno, parvi, modo solitarii, modo gemelli & terni, globulorum forma ab initio prorumpentes, dein in quinque lacinias latiusculas dehiscences: sequenti anno longe crebriores ad foliorum alas nati sunt, in tubercula subfusca conglomerati, e quibus unus alterve prodibat flos perfectus, brevi pediculo hærens, ceteri vero ingruente hieme, sero enim tum, nempe Septembri & Octobri, floruit, imperfecti deciderunt. Flores autem monopetali campaniformes, in quinque (subinde in sex) subrotunda concava, ex herbaceo albicantia segmenta ad basin fere divisi, e quorum interstitiis in interna parte alia quinque tenera cuspidata & ad margines serrata egrediuntur segmenta, stamina autem e floris tubulo brevi juxta fundum inter hæc, nempe e latioribus segmentis, oriuntur quinque, candida crassiuscula, apicibus obsolete albis farinosis terminata. Calyx monophyllos florem arcte ambit, in quinque brevissima segmenta ad medium usque divisus. Embryo parvus viridis subrotundus, stylo brevi simplici terminatus, florem perfodit. Hic dissectus quadricapsularis & quatuor semina minuta continere videbatur; sed quoniam is nondum nobiscum perstitit, ideo de fructu & ejus genere judicare non licet. Flos & ejus nascendi modus cum Grossularia multa habet communia, sed embryo florem perfodit, unde eo referri nequit.

Lignum solidum durum est: rami præcisi lactescunt: folia austera, adstringentia.

Seorsum figura prima, secunda, tertia & quarta flores absque calyce situ naturali cum staminibus, figura quinta idem flos manu explicatus demptis staminibus, ut segmenta interiora appareant, appicti sunt, & porro figura sexta eadem laciniæ separatæ, figura septima calyx, figura octava & nona embryo integer, decima & undecima dissectus, duodecima semina apposita sunt.

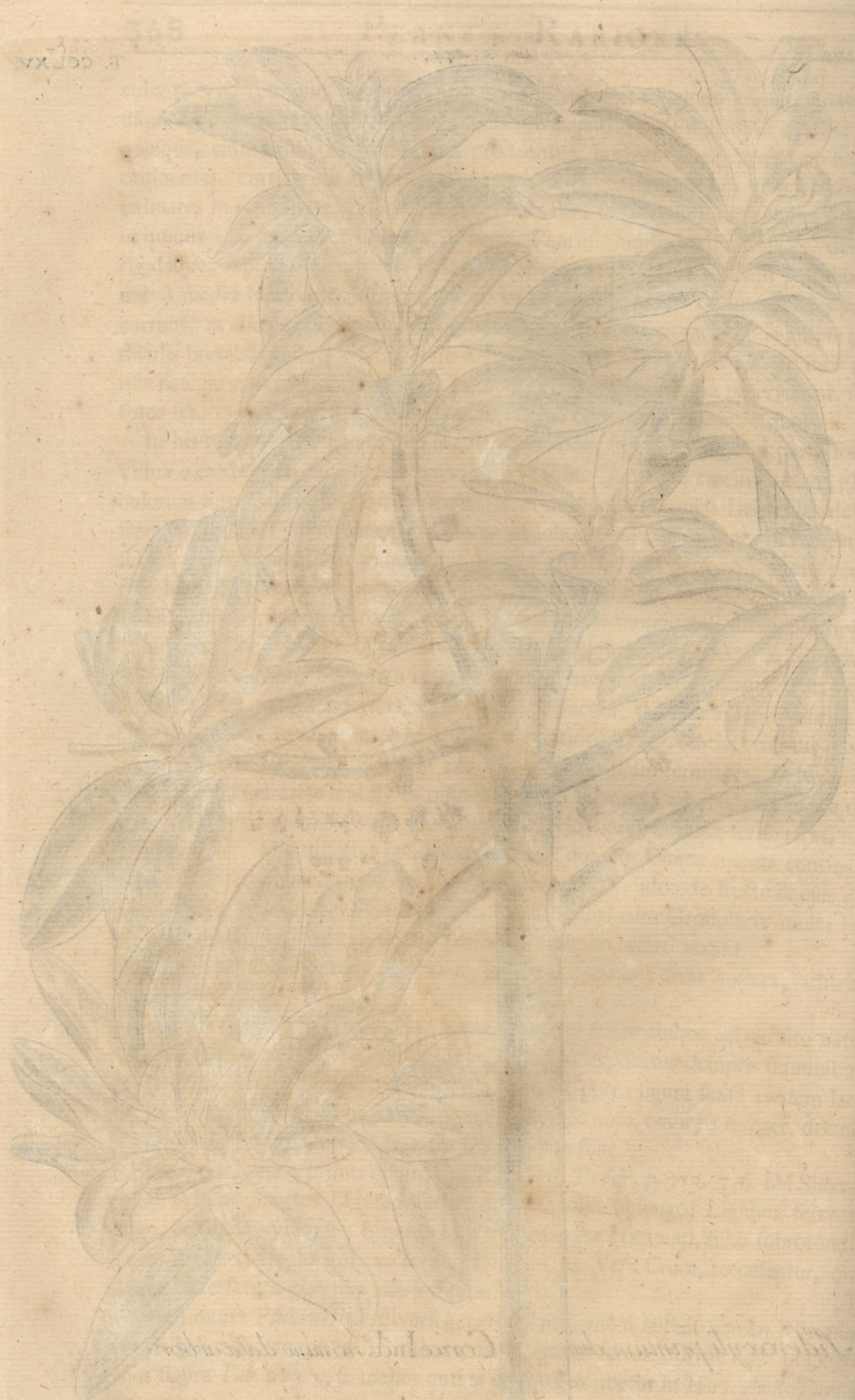
Sideroxyli nomen primo occurrit in *Par. Bat. Prodr.* p. 375. 376. ubi Sideroxylum Africanum, seu Lignum ferrea duritie, folio oblongo, Lignum ferreum vulgo, & Sideroxylum seu Lignum ferrea duritie Americanum, folio subrotundo, atque Sideroxylon longissimo & angusto folio ex Vera Cruce, recensentur, quæ plantæ diversarum generum esse videntur.

Simili more *Plukenetius* diversi generis plantis idem tribuit nomen. Sic *Alm.* p. 346. habet Sideroxylum Africanum, seu Lignum ferrea duritie folio oblongo, cujus figura *Tab. 223. n. 6.* melior autem est, quæ exhibetur in *Hort. Amst. Part. I.*



Sideroxyli primum, dein

Corice Ind. nomine data arbor.



P. 359.

F. 345.

T. CCLXVI.



Sinapis Or. triphyllum, Ornithopodi foliis Tourn.